

LÁSZLÓFFY ALADÁR

Te megígért nagy ébredés

Dr. Kisida Eleknek
és Kozma atyának

Te első színes arc-rokon,
te jártál Tordán, Krisztusom,
hogy körülnézz és rendbehagyd,
ha félbe-szerbe itt marad?
Voltál a Házsongárdban is
felírni, mi még nem hamis,
s a Királyhágón át, gyalog
néztél utána: megvagyok?
Egy mozambiki ispotály
ágyánál hasonmásod áll.
Nem másik kép és más beteg!
Összefüggnek az életek.
A halál, az is összefügg,
mint kopott római betűk,
a talpak lecsiszolta lap
az örök új írás alatt.
Miért olvasnék nehezen?
Csak szememmel emlékezem.
Bennem a gyermek mint halott
feladta már az alakot
s túlélte hány halálos sebet
kihordván ezt az öreget.
Kinn minden folyton változó.
Benn örök Kármel, örök hó.
Ez itt az emmauszi éj,
melyben mint rádió beszél
ezer nyelv s egyetlen beteg.
Jelentenek az emberek,
ki ahogy sejti merre, hol,
arra fordulva galagoly,
jajong hogy túrve túrünk és
velünk az áldott szenvedés,

de újraébredünk, tehát
visszavesszük a glóriát
ha kicsit csillapul a kín
az önhit gyarlóságain,
bármin, ami csak elhíttet
elfeledjük a fő hitet
s elalszunk. Ápolhatsz tovább
férges gyömolcsöt aranyág,
álmunkban tükör-arc-rokon,
te magabiztos irgalom,
te ellenségek hídjá, te
elbúcsúzó tekintete,
te megígért nagy ébredés,
te halálunk közötti rés,
te rég beomlott, elkavart
Nílus, Jordán, Tiszapart,
kit oázisként mentenek
e fogoly-éden légerek
hogy minden nyelven meglegyen,
legbelsőbb Sinai-hegyem,
litániaként mondalak
az intenzív halál alatt,
utolsó színes arc-rokon
a felleg ispotályokon...